

ΕΠΙ ΤΩΙ ΘΑΝΑΤΩΙ ΤΗΣ ΛΙΛΗΣ

« Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ δῖάλεξεν ὁ χάρος νὰ τὴν πάρῃ ! »

Α'.

Μοῦ τρώγ' ἡ λύπη τὴν καρδιά καὶ δὲν παρηγοροῦμαι.
 Ἡμέρα - νύκτα πάντοτε παντοῦ σὲ ἐνθυμοῦμαι.
 ὦ, ποῖος πόνος, τί καῦμός μαραίνει τὴν ψυχὴ μου
 Ἀπὸ τὴν ὥρα τὴν πικρὴ, ποῦ σ' ἔχασα, Λιλῆ μου !
 Ὁ κόσμος εἶνε κόλασις, τὰ πάντα βλέπω μαῦρα.
 Μὲ πνίγουνε οἱ στεναγμοὶ καὶ τῆς καρδιᾶς ἡ λαύρα

Καὶ πάντα κάμνω, σὰν τρελλή,
 Γιὰ σέν' ἀγάπη μου Λιλῆ !

Β'.

Τὴ μαύρη μου τὴ συμφορὰ ἄχ, πῶς νὰ λησμονήσω !
 Τρελλαίνομαι, ποῦ σ' ἔχασα, φοβοῦμαι δὲν θὰ ζήσω.
 Ἄχ, τώρα πλέον ἔχασα τὸν ὕπνο μου γιὰ σένα !
 Γυρίζω πάντοτε παντοῦ τὰ μάτια δακρυσιμένα
 Καὶ δὲν σὲ βλέπω πουθενὰ καὶ δὲν σ' ἀκούω, κρῖμα !
 Ἄλλοίμονον, εἰς τὸ σκληρὸ βρυκοιμᾶσαι μνημα

Κ' ἡ λύπη μου εἶνε πολλή,
 Χαριτωμένη μου Λιλῆ !

Γ'.

Τί νά σοῦ πρωτοθυμηθῶ καί τί νά πρωτοκλάψω !
 Δέν τό ἄλιζα δέν τό ἄλεγα νά ζήσω νά σέ θάψω !
 Σέ ἐνθυμοῦμαι κ' ἡ καρδιά μου γίνεται κομμάτια.
 Πότε καί ποῦ θά ξαναἰδῶ νά μαῦρα σου τά μάτια,
 Τό εὐμορφό σου τό κορμί, τά κατσαρά μαλλιά σου,
 Τά χάδια σου, τῆς τρέλλαις σου καί τά γλυκᾶ φιλιὰ σου,

Καί νά χορεύης, σάν πουλί,
 Ἀγαπημένη μου Λιλῆ !

Δ'.

Σέ ποιόν νά πῶ τόν πόνον μου, σέ ποιόνε τόν καῦμό μου !
 Μοῦ ἔκρυψες, μ' ἀρρώστησες κ' ἐχτίχιασες, χρυσό μου.
 Δέν σ' ἐπροφθάσαν οἱ γιατροί, ἐκάλπαζεν ἡ φθίσις
 Εἰς μάτην τὰ ἐκδόρια καί αἱ περιποιήσεις !
 Εἰς μάτην τόσαι μου εὐχαί καί θρηνοί κάθε ὥρα·
 Τοῦ τελευταίου χωρισμοῦ ἐσήμανεν ἡ ὥρα·

Μέ τό ἄστερνό σου τό φιλι
 Μοῦ ἐξεψύχησες, Λιλῆ !

Ε'.

Εἰς τάφον, ἔρημον, μικρόν, προχθές ἐθρήνει τόσω
 Τό δύσμοιρον σκυλάκι της ἡ θεία μου ἡ Φρόσω.
 Ἄχ, πόσον ἦτον εὐμορφο καί πῶς τό ἀγαποῦσε !
 Γι' αὐτό δέν ἔξέρω κ' ἐγώ τί νά δώση εἰμποροῦσε !
 Τῆς ἔπεθανε παράκαιρα, τόν πόνο πῶς νά σβύσῃ ;
 ὦ, εἴθε πλέον ὁ Θεός νά τήν παρηγορήσῃ,

Γιατί ἄμαράζωσε πολὺ
 Γιὰ τήν ὠραία της Λιλῆ !

11 Σεπτεμβρίου 1885.

ΤΙΜΩΝ